

РЕШЕНИЕ

№ 10785

гр. София, 04.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3795** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 211 Закона за министерство на вътрешните работи.

Образувано е по жалба, подадена от Д. П. И., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 513з-2902/16.3.2024 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е изменена т. 2 на предходна негова заповед - № 513з-691/24.1.2024 г. като е удължен първоначално определеният срок за временно отстраняване до 24.4.2024 г.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е нищожна, неправилна и незаконосъобразна. Издадена е от некомпетентен орган, тъй като директорът на СДВР не притежава дисциплинарна власт съобразно ЗМВР.

Ответникът – директорът на Столична дирекция на вътрешните работи не взе становище по жалбата.

СГП считане взе становище по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 06 ПУ на СДВР.

Със заповед № 513з-691/24.1.2024 г. срещу него е образувано дисциплинарно производство – т. 1 и е отстранен временно от заеманата длъжност – т. 2. Видно от

мотивите на заповедта се установява, че е издадена с оглед образувано бързо производство - № 54/2024 г. на ОП П. за престъпление по чл. 325, ал. 2, пр. 1 и 2 НК срещу жалбоподателя. Прието е, че са налице данни за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. Прието е, че жалбоподателят би могъл да се сдобие със служебна информация по воденото разследване и да получи личните адреси на служителите, работещи по случая и свидетели на деянието или да окаже влияние на служители и свидетели, като по този начин възпрепятства разкриването на обективната истина.

По делото е представена в цялост преписката по образуваното дисциплинарно производство. Видно от тази преписка се установява, че в производството са извършени множество действия по установяване наличието на дисциплинарно нарушение – събрани са доказателства, поискани са обяснения.

На 13.3.2024 г. председателят на дисциплинарно разследващият орган е отправил предложение до директора на СДВР за удължаване на срока на временното отстраняване. Видно от това предложение са изискани писмени доказателства, които предстои да бъдат получени, но все още не са получени. Необходимо е запознаване с тях и евентуално, събиране на нови доказателства. Все още съществува опасност от фактите, описани в първоначалната заповед за отстраняване.

С оглед направеното предложение е издадена и оспорената заповед. Видно от мотивите ѝ изцяло е възприето за основателно предложението за удължаване на първоначално определения срок за временно отстраняване от длъжност.

Видно от преписката, след оправяне на предложението за удължаване, са извършвани нови процесуални действия – така искането до РС Пловдив за снабдяване с копие от споразумението по образувано срещу жалбоподателя наказателно дело. Получен е протокол от 18.3.2024 г. по НОХД 20245330201406/2024 г., видно от което жалбоподателят се е признал за виновен за извършени престъпления. Одобрена е постигната спогодба и е прекратено производството по делото с влязло в сила на 18.3.2024г. определение.

На 2.4.2024 г., видно от протокол от същата дата, е прослушан запис от тел.разговор. Доказателства за други процесуални действия не са представени.

При извършване на служебна справка в деловодната система на АССГ се установява се, че е образувано адм.д. № 4796/2004 г. на АССГ със същия предмет, като производството по делото е прекратено и преписката изпратена на Административен съд Перник.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Видно от справка от НБД „Население“ се установява, че жалбоподателят е с постоянен и настоящ адрес в [населено място], обл. П., но предвид нормата на чл. 134, ал. 2 АПК, предвиждаща, че спор за липса на местна подсъдност може да се повдигне най-късно до първото съдебно заседание, вкл. и служебно от съда, както и трайната практика по приложението ѝ, следва да се приеме, че делото следва да се разгледа от настоящия съд. Местната подсъдност на административноправния спор е относителна

процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на жалба, поради което пропускането на очертаания в [чл. 134, ал. 2 АПК](#) срок за възражение, включително и служебно от съда, обосновава местна компетентност на административния съд, който е обявил делото за решаване.

На следващо място, жалбоподателят има правен интерес от оспорването на заповедта, макар и впоследствие да е изтекъл срокът, за който е отстранен. Този извод следва да се направи като се вземат предвид разясненията, дадени в тълкувателно решение № 3, по т.д. № 1/2012 г. на ВАС. В това решение се прави разграничение между правен интерес в по-широк смисъл. Той ще е налице, „когато с оглед правната сигурност и силата на пресъдено нещо, каквато съдебният акт несъмнено има – се прогласи *erga omnes* какви са правните последици.....Интересът на оспорващия е мотивиран и имплицитно свързан с правото му да може да изисква от всички участници в правния оборот да се съобразят с правноустановеното в съответно съдебно решение.

Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането за прогласяване на нищожност е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици.

С други думи, правният интерес от обявяването на нищожността се състои в промяна в правното положение на заинтересуваните, което настъпва в резултат от обявяването на нищожността.

Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните.“

Съобразно нормата на [чл. 146 от АПК](#), съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материално - правните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – директорът на СДВР съгласно чл. 158, т. 4 и 5 ЗМВР, както и чл. 214, ал. 1, т. 1 вр. чл. 207, ал. 1, т. 2 ЗМВР – директор на Столична дирекция на вътрешните работи, в качеството му на орган, образувал дисциплинарното производство срещу жалбоподателя, заемащ младша изпълнителска длъжност.

Издадена е от материално компетентен орган - директорът на СДВР, в рамките на предоставената му компетентност, на основание [чл. 207., ал. 1, т. 2](#) и [чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#). Съгласно [чл. 207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) "При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 15 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на ръководителите на структурите по чл. 37 / в случая чл.37, ал. 1, т. 2 ЗМВР/ - за държавните служители на младши изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности. Директорът на СДВР е ръководител на структура по [чл. 37 от ЗМВР](#), която е част от областните дирекции на МВР. Заеманата от жалбоподателя длъжност "младши инспектор" е младши изпълнителска длъжност, съгласно Класификатора на длъжностите в МВР за служители по [чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и, ал. 3 от ЗМВР](#). утвърден със Заповед № № 81213-140/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК, както и изискванията относно и съдържание за издаване на административен акт. Посочен е издателят на акта, неговият адресат, фактическите и правни основания за издаването ѝ, разпоредителната част, както и е указан редът за нейното обжалване. Видно от съдържанието на административния акт, той съдържа подробни мотиви и описание на фактически основания за издаването му. Такива се съдържат и в цитираното по-горе предложение за издаването му.

Ето защо съдът намира, че оспорваната заповед е издадена в при спазване на [чл. 146, т. 2 от АПК](#).

За да е материално- законосъобразна оспорваната в това производство заповед, тя трябва да е издадена при наличието на кумулативно посочените предпоставки в нормата на [чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), а и именно - по отношение на жалбоподателя да е образувано дисциплинарно производство по реда на [чл. 207, ал. 1 от ЗМВР](#) и служебното му положение обективно да може да затрудни разкриването на обективната истина. А по арг. от ал. 3, за да се удължи срокът, е необходимо да се установи наличие на дисциплинарно производство с фактическа и правна сложност, По делото се установява наличие на образувано дисциплинарно производство.

Административният орган изрично е аргументирал наличието на втората предпоставка за приложение нормата на [чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), а именно- че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина – така изложените по-горе мотиви.

В случая този извод се явява обоснован, предвид реалната възможност на жалбоподателя, в качеството му на служител на СДВР и предоставеният му достъп до информационните масиви на МВР, да може да влияе върху разкриването на обективната истина в хода на дисциплинарното производство.

В случая следва да се приеме, че са налице и предпоставките на нормата на чл. 214, ал. 3 от ЗМВР–предстои събиране на още доказателства. Предвид установеното по делото следва да се приеме, че към датата на издаване на оспорената заповед е предстояло, рамките на дисциплинарното производство, да бъдат събрани /а и са събрани/ нови доказателства с оглед да бъдат установени факти, имащи отношение към дисциплинарната отговорност на жалбоподателя. .

Спазен е чл. 46 от Инструкция № 8121з-877/6.07.2021 г. В случая е изготвено мотивирано предложение до дисциплинарно наказващия орган за удължаване срока на временното отстраняване на служителя. Предложението е отправено преди изтичане на 2-месечния срок по чл. 214, ал. 3 ЗМВР, а с процесната заповед не е разпоредено надвишаване на максимално предвидения в закона 3-месечен срок за временното отстраняване от длъжност.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорваната заповед в частта ѝ, предмет на оспорване, е издадена при правилно приложение на материалния закон и не е налице порок по смисъла на [чл. 146, т. 4 от АПК](#) за отмяната ѝ като незаконосъобразна.

Оспорваният акт е издаден в съответствие с целта на закона и при стриктно съблюдаване на принципа за съразмерност в административния процес, регламентиран в [чл. 6 от АПК](#). Целта на закона е да си осигурят условия за провеждане на дисциплинарно производство при спазване на принципа за истинност/[чл. 7 от АПК](#)/ и издирване и доказване с допустимите от закона средства, на действителните факти по случая. Безспорно следва да бъде търсен баланс и

административният орган да упражнява правомощията си по начин, че не бъдат засягани права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на целта, за който актът се издава.

По изложените съображения съдът счита, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма за валидност, при спазване на административно-производствените правила, при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, при съблюдаване на принципа на съразмерност, съдържа подробни и ясни мотиви, обосноваващи издаването на акт с точно такова съдържание, поради което жалбата е неоснователна и недоказана.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че не са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК, а жалбите като неоснователни следва да се отхвърлят.

При този изход на спора в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 64 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Д. П. И., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 513з-2902/16.3.2024 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е изменена т. 2 на предходна негова заповед - № 513з-691/24.1.2024 г. като е удължен първоначално определеният срок за временно отстраняване до 24.4.2024 г.

ОСЪЖДА Д. П. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция за вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.